

Hur kan kölden bränna mig så svårt
Att hettan liknar glöd?
Hur kan vinden pina mig så hårt?
Den viskar om min död

Vemod tynger varje steg jag tar
Jag fumlar blott tafatt
Jag ger vad liten gnista jag har kvar
Till grym subarktisk natt

I gryningsljuset flammar brand
Jag ser ett öde, fruset land
Jag ser och ber för min själ
Jag fann Qaqortoqs is och snö
Jag tog farväl jag sade adjö
Jag ler, jag fryser ihjäl

Så stilla, så mäktig så obeveklig
Den tystnad som jag långsamt drunknar i
En kätting, ett fängsel av iskristaller
När natten är över är jag fri

Vilsen i det frusna vita hav
Som ingen bäring har
Min viloplats skall även bli min grav
Evigt blir jag kvar

Jag följer blott vår allfaders kompass
Och ödets lumpna giv
Förlikad med mitt ödes tunga lass
Emot mitt efterliv

I gryningsljuset flammar brand
Jag ser ett öde, fruset land
Jag ser och ber för min själ
Jag fann Qaqortoqs is och snö
Jag tog farväl jag sade adjö
Jag ler, jag fryser ihjäl

Qaqortoq, du skymtar vid gryningsljusen
Ditt anlete skänker mig tröst
Jag skådar i fjärran de varma husen
De skänker mig fröjd i mitt trötta bröst

I gryningsljuset flammar brand
Jag ser ett öde, fruset land
Jag ser och ber för min själ
Jag fann Qaqortoqs is och snö
Jag tog farväl jag sade adjö
Jag ler, jag fryser ihjäl

I gryningsljuset brinner död
Likt fruset blod är himlen röd
Den ler men vill inget väl
Min tid är ute, allt förbi
om ögonblick är anden fri
Jag ger mitt sista farväl

Den mäktiga, kalla lavinen rasar
Obändig, likt vårflodens vilda fall
Förlikning tar platsen från skräck och fasa
Ej ensam, ej sorgsen, ej längre kall